

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

3/2015

гр.София, 10.07.2017 год.

Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегии, в съдебно заседание на 8 юни 2017 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГТК,
ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
ПРЕДСЕДАТЕЛ на Гражданска колегия:
КРАСИМИР ВЛАХОВ

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
ПРЕДСЕДАТЕЛ на Търговска колегия:
ДАРИЯ ПРОДАНОВА

ПРЕДСЕДАТЕЛИ
на ОТДЕЛЕНИЯ:
БОЙКА СТОИЛОВА
ТОТКА КАЛЧЕВА
СВЕТЛА ДИМИТРОВА

ЧЛЕНОВЕ:

1. РОСИЦА КОВАЧЕВА	11. ДИЯНА ЦЕНЕВА
2. ЖАНИН СИЛДАРЕВА	12. МАРИЯ ИВАНОВА
3. КАПКА ЮСТИНИЯНОВА	13. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА
4. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ	14. МАРИАНА КОСТОВА
5. ТАТЯНА ВЪРБАНОВА	15. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА
6. БОРИСЛАВ БЕЛАЗЕЛКОВ	16. СНЕЖАНКА НИКОЛОВА
7. РАДОСТИНА КАРАКОЛЕВА	17. МАРИО ПЪРВАНОВ
8. ВЕСКА РАЙЧЕВА	18. ЕМИЛ МАРКОВ
9. ПЛАМЕН СТОЕВ	19. КАМЕЛИЯ ЕФРЕМОВА
10. ЗЛАТКА РУСЕВА	20. ЕМИЛ ТОМОВ

21. АЛБЕНА БОНЕВА
22. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА
23. ЖИВА ДЕКОВА
24. МИМИ ФУРНАДЖИЕВА
25. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА
26. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА
27. ВАСИЛКА ИЛИЕВА
28. ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА
29. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА
30. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА
31. ОЛГА КЕРЕЛСКА
32. ЗОЯ АТАНАСОВА
33. ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ
34. ВЕСЕЛКА МАРЕВА
35. БОРИС ИЛИЕВ
36. БОНКА ЙОНКОВА
37. ДИАНА ХИТОВА
38. БОЯН ЦОНЕВ
39. БОЯН БАЛЕВСКИ
40. ИРИНА ПЕТРОВА
41. МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА
42. РОСИЦА БОЖИЛОВА
43. ДРАГОМИР ДРАГНЕВ
44. ВЛАДИМИР ЙОРДАНОВ
45. КОСТАДИНКА НЕДКОВА
46. ГЕНИКА МИХАЙЛОВА
47. ДИМИТЪР ДИМИТРОВ
48. ЛЮБКА АНДОНОВА
49. ДАНИЕЛА СТОЯНОВА
50. ПЕТЯ ХОРОЗОВА
51. МАЙЯ РУСЕВА
52. АННА БАЕВА
53. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА
54. НИКОЛАЙ МАРКОВ
55. ЕВГЕНИЙ СТАЙКОВ
56. СВЕТЛА ЧОРБАДЖИЕВА
57. ЕРИК ВАСИЛЕВ
58. ГЕНОВЕВА НИКОЛАЕВА
59. КРИСТИЯНА ГЕНКОВСКА
60. ВАНЯ АТАНАСОВА
61. АЛЕКСАНДЪР ЦОНЕВ
62. ЛЮДМИЛА ЦОЛОВА

при участието на секретаря Борислава Лазарова
постави на разглеждане тълкувателно дело № 3 по описа за 2015 г.
на Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии
докладвано от съдия ДИМИТЪР ДИМИТРОВ

Тълкувателното дело е образувано с разпореждане на председателя на ВКС от 16.09.2015 година, което е допълнено с разпореждане от 28.01.2016 година и разпореждане от 28.11.2016 година, на основание чл. 128, ал. 1 във връзка с чл. 124, ал. 1, т. 2 от ЗСВ, по следните въпроси, по които е констатирано наличието на противоречива съдебна практика, а именно:

1) Може ли да се извърши въвод във владение от съдебен изпълнител срещу трето лице, заварено в имота, което заявява, че владее имота от преди завеждане на делото, по което е издадено изпълняваното решение? Може ли това трето лице да иска спиране на изпълнителното производство на основание чл. 524 във връзка с чл. 523 ГПК или това е защита, предвидена само за трето лице, осъществило фактическа власт върху имота след завеждане на делото, по което е

издадено изпълняваното решение и което заявява върху имота права, които изключват правата на вискателя?

2) Подлежи ли на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК какъвто и да е акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на разноски на длъжника, или на обжалване по този ред подлежи само постановлението за разноски?

3) Посредством кой изпълнителен способ се провежда принудителното изпълнение на определения от съда режим на лични отношения между родител и дете?

4) Допустим ли е искът по чл. 440 ГПК (чл. 336 ГПК (отм.) за третото лице, намиращо се във владение на имота, върху който е насочено принудително изпълнение, съответно правомощията по чл. 435, ал. 4 ГПК (чл. 332, ал. 2 ГПК (отм.) изключват ли правния му интерес от този иск?

5) Съставлява ли действие по налагане на заповест за изпращането на заповестно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка?

Общото събрание на Гражданска и Търговска колегия на Върховния касационен съд, за да се произнесе по така поставените въпроси, съобрази следното:

I. По отношение на първия въпрос:

В съдебната практика съществуват две становища по въпроса. Според първото от тях разпоредбите на чл. 523 и чл. 524 ГПК и защитата, която те регламентират, може да бъде приложена само по отношение на лице, което е придобило владението на имота след завеждане на делото, по което е издадено изпълняваното решение, и съответно не може да се приложи за лице, което е придобило владението преди завеждането на делото. Това трето лице може да се защити по реда чл. 435, ал. 5 ГПК.

Според второто становище по отношение на трето лице, което се намира във владение на имота и е придобило това владение преди завеждането на делото, по което е издадено изпълняваното решение въвод не може да бъде извършен и следва да намерят приложение разпоредбите на чл. 523 и чл. 524 ГПК.

По така поставения въпрос ОСГТК на ВКС приема за правилно първото становище.

Вводът във владение е изпълнителен способ, чрез който се изпълняват всички притезания за предаване на владението или държането на недвижим имот, независимо от това, дали притезанието произтича от вещно или облигационно правоотношение. При извършването му съдебният изпълнител отстранява длъжника, а също така членовете на неговото семейство, неговите работници и служители от имота и въвежда вискателя във владение на същия. За да може да бъде извършен въвода, вискателят трябва да представи на съдебния

изпълнител изпълнителен лист, удостоверяващ правото му да бъде въведен във владение на имота. Този изпълнителен лист не само удостоверява посоченото право, но и разрешава то да бъде упражнено от кредитора по реда на принудителното изпълнение и наред с това овластява изпълнителя да предприеме такова, след като бъде сезиран за това по надлежния ред. Тъй като изпълнителният лист удостоверява изпълняемото право, той съдържа данни не само за неговия предмет, но и за страните по правоотношението. Чрез това посочване се определят активната и пасивна легитимация на страните по изпълнението в смисъл, че вискател по него може да бъде само лицето, посочено в листа като кредитор, а длъжник - само лицето, посочено като такъв по материалното правоотношение. Затова принудителното изпълнение не може да бъде предприето и осъществено срещу лица, които не са посочени като длъжници в изпълнителния лист, въз основа на който е образувано производството по принудително изпълнение, освен в случаите, когато изпълнителния лист има действие и за трети лица съгласно разпоредбата на чл. 429, ал. 2 и ал. 3 ГПК.

В съответствие с горното разпоредбата на чл. 522 ГПК предвижда, че въводът във владение се извършва в случаите, когато недвижимият имот се намира във владение на длъжника. Законът обаче не изключва възможността при извършването на въвода съдебният изпълнител да намери имота във владение на трето лице. В този случай е налице колизия между удостоверените с изпълнителния лист права на вискателя и евентуалните такива на третото лице. Тази колизия се разрешава с разпоредбата на чл. 523 ГПК. Същата е озаглавена "Въвод срещу трето лице", което води до извода, че в нея се урежда случая, при който се извършва въвод срещу трето лице, което е различно от длъжника по изпълнителния лист. Предпоставките, при които този въвод е допустим, са посочени в ал. 1 на чл. 523 ГПК. От тълкуването на същата следва, че за да може да се извърши такъв въвод, са необходими две кумулативно съществуващи предпоставки. Първата от тях е съдебният изпълнител да намери имота във владение, а не в държане на трето лице, различно от длъжника. Втората от тях е това владение да е придобито след завеждане на делото, по което е издадено изпълняваното решение. За извършването на въвода е необходимо едновременното наличие и на двете условия, поради което, ако третото лице е придобило владението преди завеждане на делото, по което е издадено изпълняваното решение, въвод не може да бъде извършен. Затова в такъв случай законът е задължил съдебния изпълнител, в случай че при въвода намери в имота трето лице, различно от длъжника по изпълнението, да извърши проверка дали това лице има качеството на държател или на владелец и ако е налице второто - откога датира владението, като документира начина, по който се е уверил в тези обстоятелства.

Разпоредбата на чл. 523, ал. 1 ГПК, даваща възможност да се извърши въвод във владение срещу трето лице, различно от посочения в

изпълнителния лист длъжник, води до разширяване на субективните предели на листа и по отношение на това лице. По този начин действието на съдебното решение, с което са установени правата на вискателя и въз основа на което е издаден изпълнителния лист, се разпростира и по отношение на това лице. В този случай законът предполага, че вискателят правилно е предявил иска си срещу владеещ ответник, като завареното при въвода в имота трето лице е придобило владението от ответника при вече висящо исково производство и затова е обвързано от постановеното по него решение по силата на правилото на чл. 226, ал. 3 ГПК. Възможно е обаче третото лице да не е обвързано от постановеното по делото решение по силата на чл. 226, ал. 3 ГПК, а да твърди и притежава права върху имота, които да изключват правата на вискателя. В този случай е налице спор за права, който не може да бъде разрешен от съдебния изпълнител в рамките на производството по принудителното изпълнение. Затова разпоредбата на чл. 523, ал. 2 ГПК предвижда задължение за съдебния изпълнител, ако третото лице твърди такива права, да отложи въвода и да даде тридневен срок, в който третото лице да поиска от районния съд спиране на изпълнението по реда на чл. 524 ГПК. В случай, че това лице не поиска спиране на изпълнението в посочения срок, искането бъде оставено без уважение, съответно искът по чл. 524 ГПК не бъде предявен в определения за това едноседмичен срок и допуснатото спиране бъде отменено, въводът може да бъде извършен.

Правното положение на третото лице, което е придобило владението върху имота преди завеждането на делото, по което е постановено изпълняемото решение, е различно. Това лице не може да бъде обвързано от постановеното по делото решение по силата на чл. 226, ал. 3 ГПК. По отношение на него правата на вискателя не са установени с надлежно изпълнително основание, което води и до невъзможност за реализирането им чрез производството по принудителното изпълнение по аргумент на обратното от чл. 523, ал. 1 ГПК. За да не може да се извърши въвода, е достатъчен само фактът на установеното преди завеждане на делото владение върху имота, като е без значение дали третото лице има права върху него и дали те са противопоставими на вискателя. Това следва от обстоятелството, че установените с изпълнителното основание права на вискателя не обвързват третото лице, за разлика от хипотезата на чл. 523, ал. 2 ГПК, където такава обвързаност се предполага на основание чл. 226, ал. 3 ГПК. Затова третото лице, придобило владението върху имота преди завеждането на делото, не може да се ползва от предвидената в чл. 523, ал. 2 и в чл. 524 ГПК защита, а и няма интерес от същата. Както се посочи, последицата от липсата на направено искане за спиране на изпълнителното производство по чл. 524 ГПК, от оставянето му без уважение или от непредявяването на иска в установения за това едноседмичен срок е извършването на въвод във владение. В този случай субективните предели на изпълнителното основание ще бъдат

разпрострени, без да има норма за това, и по отношение на трето лице, което не може да се счита обвързано от силата на присъдено нещо, а оттам и от изпълнителната сила на постановеното по делото решение. Правото да обжалва въвода по реда на чл. 435, ал. 5 ГПК е предоставено само на третото лице, което е било във владение на имота преди предявяването на иска, решението, по който се изпълнява. За да бъде уважена жалбата, е достатъчно да се установи само факта на владението и на придобиването му преди предявяването на иска, без да бъдат изследвани евентуалните права на третото лице върху имота. Пропускането на срока за обжалване на извършения въвод не води до санирането му, тъй като в този случай третото лице може да предяви владелчески иск по чл. 75 или по чл. 76 ЗС срещу вискателя. Това сочи, че в случаите, когато имотът, предмет на въвода, се владее от трето лице и то е установило владението си преди завеждането на делото, по което е постановено обжалваното решение, съдебният изпълнител не може да въведе длъжника във владение, а ако направи това, извършеното действие е незаконосъобразно и подлежи на отмяна по силата на чл. 435, ал. 5 ГПК. След като поради съществуващата законова забрана въводът не може да бъде извършен, той не може да бъде отлаган по реда на чл. 523, ал. 2 ГПК, тъй като отлагане е възможно само по отношение на действия, които могат да бъдат извършени. Това води до неприложимост на предвидената в чл. 523, ал. 2 и чл. 524 ГПК защита в случаите, когато третото лице е установило владението върху имота преди завеждането на делото, по което е постановено изпълняваното решение. От съществуващата между двете алинеи на чл. 523 ГПК връзка следва, че от защитата по чл. 523, ал. 2 и чл. 524 ГПК могат да се ползват не всички трети лица, а само тези, по отношение на които въводът може да бъде извършен по силата на ал. 1. В случай, че третото лице е придобило владението преди завеждането на делото, вискателят ще трябва да понесе последиците от това, че е предявил иска си срещу невладеещ ответник и да предяви нов такъв срещу третото лице.

II. По отношение на втория въпрос:

В съдебната практика съществуват две становища по въпроса. Според първото от тях, на обжалване по чл. 435, ал. 2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, с който се определя задължение на длъжника за заплащане на разноски по изпълнението.

Съгласно второто становище, на обжалване подлежи само нарочното постановление на съдебния изпълнител за определяне на разноските.

По така поставения въпрос ОСГТК на ВКС приема за правилно първото становище.

Съгласно чл. 79 ГПК всички такси и разноски по изпълнението, с изключение на изрично посочените такива, са за сметка на длъжника, като е без значение дали изпълняемото право е парично или непарично. За разлика от исковото производство, в което съдът е

длъжен да се произнесе по отношение на задължението за разноски със съдебния акт, с който приключва производството, в изпълнителното няма изискване за конкретен момент, в който съдебният изпълнител трябва да се произнесе за разноските. Това се дължи на особеностите на производството по принудително изпълнение. Изпълнението може да бъде реализирано чрез един или няколко изпълнителни способа. По съществото си всеки такъв способ представлява самостоятелен изпълнителен процес, който се урежда както от важащите само за него правила, така и от тези, които са общи за всички изпълнителни способы. От друга страна, всеки изпълнителен способ представлява съвкупност от изпълнителни действия, които се извършват в определената от закона последователност, като за всяко едно от тези действия се дължи такса, ако това е предвидено в съответната тарифа. Затова размерът на разноските по изпълнението се променя с извършването на всяко подлежащо на таксуване изпълнително действие. Дължимите се по изпълнението такси и разноски се внасят авансово от взискателя. Затова, на основание чл. 79 ГПК, между него и длъжника възниква материалноправно отношение за възстановяването им. По силата на това правоотношение взискателят има вземане срещу длъжника за направените във връзка с реализираното изпълнение и в разумен размер разноски, а длъжникът има съответното задължение да ги възстанови. Това вземане не е материализирано в изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изпълнителното производство. То обаче се събира в това производство, дори и реализираното в него притежание да е непарично такова. В последния случай, при липса на доброволно плащане на разноските от страна на длъжника, вземането на взискателя за тях ще може да се реализира в изпълнителното производство, чрез някой от предвидените за изпълнение на паричните задължения изпълнителни способы. Тъй като тези разноски се събират от длъжника в хода на производството по принудителното изпълнение, а не след неговото приключване, то ще се счита за приключило, след като бъде реализирано изпълняемото право и бъдат събрани разноските по изпълнението. Това налага размерът им да бъде установен в течение на самото производство. Само по себе си авансовото внасяне на дължимите се по изпълнението такси и разноски не е достатъчно, за да може те да бъдат събрани от длъжника. Необходимо е да бъде установено, че внесените суми са действително дължими се по изпълнителното производство, поради което за длъжника е възникнало задължение за възстановяването им. Това става с надлежен акт на органа по изпълнението, поради което е необходимо последният да определи дължимите се по изпълнението разноски по основание и размер, като възложи плащането им на длъжника. Вземането за разноски по изпълнението се реализира принудително в производството по изпълнението именно въз основа на този акт на съдебния изпълнител, без за това да е необходимо издаването на изпълнителен лист. Затова този акт представлява пряко изпълнително основание.

Съгласно чл. 434 ГПК съдебният изпълнител е задължен да документира извършеното от него изпълнително действие чрез изготвяне на предвидения за целта протокол, в който наред с другите факти се посочват и направените разноски по изпълнението. Това документирание по съществото си е произнасяне на съдебния изпълнител по отношение на разноските по изпълнението, но липсва законово задължение при приключване на всеки отделен изпълнителен способ или на производството по принудително изпълнение всички произнасяния по разноските по реда на чл. 434 ГПК да бъдат обобщени в един окончателен акт на съдебния изпълнител, в който да се определи общото задължение на длъжника за разноските по изпълнението. При липсата на такова законово задължение, то не може да бъде създадено по тълкувателен път. Затова използвания в чл. 435, ал. 2 ГПК израз „постановление за разноски”, следва да се тълкува не в буквалния смисъл, а като всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноски по изпълнението. Това важи и за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази си част поканата съдържа произнасяне по отношение на размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителното основание и издадения въз основа на него изпълнителен лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК, като това оспорване обаче не го лишава от възможността да изпълни задължението си по изпълнителния лист в срока за доброволно изпълнение.

III. По отношение на третия въпрос:

По отношение на този въпрос съществува противоречива практика на окръжните съдилища. Според някои от тях процедурата по чл. 528 ГПК намира приложение само в случаите, когато задължението за предаване на дете следва от съдебен акт, с който се постановява решение за упражняване на родителски права в полза на единия родител, след като до съдебното решение детето е живееело при другия родител, или при промяна на първоначално определения да упражнява родителските права родител, при които случаи се постановява промяна в постоянното местоживееене на детето. Задължението за осигуряване осъществяването на режима на лични контакти между детето и родителя, който не упражнява родителските права, не е „предаване на дете“ по смисъла на чл. 528 ГПК, а е задължение за незаместимо действие (бездействие), което подлежи на принудително изпълнение по реда на чл. 527, ал. 3 ГПК-чрез налагане на глоба за всяко нарушение.

Според други съдилища процедурата по чл. 528 ГПК намира приложение и при принудителното изпълнение на определените от съда мерки за лични отношения между детето и родителя, на когото не са предоставени за упражняването родителските права, при което уредената в чл. 528, ал. 3 ГПК правна възможност за налагане на глоба не представлява изпълнителен способ, а санкция за неизпълнение на задължението на единия родител за оказване на съдействие на съдебния

изпълнител по чл. 528, ал. 2 ГПК, докато самата принудителна мярка е тази по чл. 528, ал. 5 ГПК.

Съществува и трето становище, според което съдебният изпълнител има право на преценка чрез кой изпълнителен способ да изпълни принудително съдебното решение относно режима на личните контакти между детето и родителя-чрез принудителното отнемане на детето и предаването му на възискателя (чл. 528, ал. 5 ГПК) или чрез налагане на глоба по чл. 527, ал. 3 ГПК.

По така поставения въпрос ОСГТК на ВКС приема за правилно второто становище.

Правото на лични отношения с детето принадлежи на родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права. Със съдебното решение, с което правото на упражняване на родителските права се предоставя на единия родител, другият не се лишава от тези права. Той остава техен титуляр, но не може да ги упражнява в пълен обем. Затова законът предоставя на този родител правото на лични отношения с детето, чрез което се осигурява възможността на родителя да поддържа лични контакти с детето и така да участва в отглеждането и възпитанието му. Това право се упражнява при определения от съда режим, който включва период от време или определени дни, в които родителят може да вижда и взема детето, включително през училищните ваканции, официалните празници и личните празници на детето, както и по друго време. През този период детето пребивава при родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права. Тъй като местоживеенето на детето е при родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права, за последния възниква задължението да го предаде на другия родител за времето, определено от съда за осъществяване на личните отношения. Самото право на лични отношения е ограничено в рамките на определеното със съдебното решение време за упражняването му, поради което след изтичането му родителят е задължен да върне детето на родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права. Последното задължение възниква само ако упражняващият родителските права родител е изпълнил задължението си да предаде детето на родителя, който не упражнява родителските права, за осъществяване на правото му на лични отношения с детето. Затова същото може да се определи като последващо предаването такова.

Посоченото води до извода, че изпълнение на съдебното решение в частта му за правото на лични отношения изисква предаването на детето от родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права на другия родител и последващото му връщане от последния на оправомощения родител. Поради това предаване на дете в изпълнение на съдебно решение се осъществява не само в случаите, когато то се намира при родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права, но и в

случаите, когато то се предава на този родител от упражняващия правата родител за осъществяване на правото на лични отношения. Съответно връщане е налице, когато детето се връща от родителя, който не упражнява родителските права на този, който ги упражнява, след като преди това му е било предадено от последния за осъществяване на правото на лични отношения.

В случаите, когато задълженията за предаване или връщане на дете не се изпълняват доброволно е налице възможност за тяхното принудително изпълнение. Това е задължение на родител, което е такова за незаместимо действие, по смисъла на чл. 527 ГПК. Правото на лични отношения обаче не може да бъде реализирано, а съответно и съдебното решение няма да бъде изпълнено, ако детето не бъде реално предадено на родителя за периода на осъществяването му. Последното се реализира по реда на чл. 528, ал. 5 ГПК. Приложното поле на изпълнителния способ по чл. 528 ГПК е очертано в ал. 1 на разпоредбата. Същото се отнася и до изпълнение на задължение за предаване на дете и за такова за последващо връщане на детето. Посочени са само задълженията, които могат да бъдат изпълнени принудително чрез този способ, без да бъдат посочени конкретните основания за възникването им и някои от тях да са изключени изрично от приложното поле на чл. 528 ГПК. Затова по този ред се изпълняват всички задължения за предаване на дете, включително и това за предаването на детето от упражняващия родителските права родител на другия такъв за осъществяване на правото му на лични отношения с детето. Да се приеме, че това задължение не може да бъде реализирано по реда на чл. 528 ГПК, а само по реда на чл. 527 ГПК, означава да се постави родителят, който не упражнява родителските права в по-неблагоприятно положение от другия родител, тъй като той не би могъл да осъществи реално правото си на лични отношения с детето, което произтича от съществуващите му, но ограничени откъм обем на упражняване родителски права. Същевременно другия родител би могъл винаги да иска предаването на детето по реда на чл. 528, ал. 5 ГПК, позовавайки се на съдебното решение, с което му е предоставено упражняването на родителските права. В текста на чл. 528, ал. 1 ГПК е използван изразът „последващо връщане”, което означава, че същото е свързано с осъществено преди това предаване на детето, въз основа на което е възникнало задължение за това връщане. Това налага извода, че изпълнителният способ, чрез който се провежда принудителното изпълнение на определения от съда режим на лични отношения между родител и дете, е този по чл. 528, ал. 5 ГПК. В този случай принудителното изпълнение обаче е насочено не по отношение на неодушевен предмет, който може да се предава и приема без съществени проблеми, а по отношение на малолетно или непълнолетно дете, което представлява самостоятелна личност. Предприетото по отношение на него принудително изпълнение се отразява на преживяванията и психиката му. Затова действията на страните и

съдебния изпълнител трябва да се съобразяват на първо място с интересите на детето. Последните са защитени чрез предвидената в чл. 528, ал. 4 ГПК възможност съдебният изпълнител да потърси съдействие за изпълнението от съответните институции. Дали се налага такова съдействие се преценява въз основа на предоставените от длъжника по реда на чл. 528, ал. 2 ГПК данни. Затова в чл. 528, ал. 3 ГПК е предвидено правомощието на съдебния изпълнител да наложи на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 ГПК и при необходимост да постанови принудителното му довеждане. В този случай наложената глоба представлява санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от страна на длъжника, а не изпълнителен способ, чрез който се реализира изпълнението.

Горният извод следва и от това, че в исторически план принудителното изпълнение на решението за предоставяне на упражняването на родителските права и на това за определяне на режима на личните отношения се е осъществявало чрез един и същи изпълнителен способ, а не чрез два отделни такива. Първоначално в ГПК от 1952 година не е бил предвиден специален изпълнителен способ за принудително изпълнение на тези решения и те са изпълнявани по реда на чл. 421 и чл. 422 ГПК (отм.). Впоследствие е прието ППВС № 4/06.12.1962 година, в което е посочено, че тези решения трябва да се изпълняват чрез фактическото предаване на детето, а не по реда на чл. 421 и чл. 422 ГПК (отм.). Това постановление следва да се счита отпаднало с влизането в сила на чл. 423а ГПК (отм.), въведен със ЗИДГПК, обнародван в ДВ, бр. 84/25.09.2003 година, с който е предвидено, че изпълнението на решенията е по реда на чл. 421 и чл. 422 ГПК (отм.). Действащият ГПК не съдържа разпоредба, аналогична на тази на чл. 423а ГПК (отм.), като предвижда изпълнението на задълженията за предаване на дете да става по реда на чл. 528 ГПК, който е сходен с разрешението по ППВС № 4/06.12.1962 година. Това налага извода, че изпълнението на решенията за предоставяне на упражняването на родителските права и за определяне на режима на личните отношения по реда на чл. 421 и чл. 422 ГПК (отм.) е счтено от законодателя за неефективно и затова е приет новият способ за изпълнение чрез фактическото предаване на детето на възискателя, при който се защитават както интересите на страните по изпълнението, така и на детето. При това, доколкото преди не е правена разлика между способа за изпълнение на решението за предоставяне на упражняването на родителските права и на това за определяне на режима на личните отношения, не съществува основание такава да бъде правена и сега без наличието на изрична законова разпоредба в този смисъл.

IV. По отношение на четвъртия въпрос:

В съдебната практика съществуват две становища по този въпрос. Според първото становище искът по чл. 440 ГПК е недопустим, в случай че третото лице се намира във владение на вещта, към момента на извършване на описа, респективно налагането на възбраната, тъй

като може да защити правата си чрез обжалване на действията на съдебния изпълнител по реда на чл. 435, ал. 4 ГПК, като в производството по обжалването ще се преценява и въпроса за принадлежността на правото на собственост върху вещта.

Според второто становище искът е допустим и когато третото лице се е намирало във владение на вещта към момента на извършване на описа, респективно налагането на възбраната.

По така поставения въпрос ОСГТК на ВКС приема за правилно второто становище.

Искът по чл. 440 ГПК (чл. 336 ГПК (отм.) е предвиден като защита на третите лица в случаите, когато принудителното изпълнение за парично задължение е насочено върху имущество, което не принадлежи на длъжника и с изпълнението се засягат правата на тези лица. Освен чрез този иск, защитата на тези трети лица може да бъде осъществена и чрез обжалване на действията на съдебния изпълнител по реда на чл. 435, ал. 4 ГПК, ако в деня на запора, възбраната или предаването, ако се отнася за движима вещ, те се намират във владение на вещта, по отношение на която са предприети действия по принудително изпълнение. В случаите, когато третото лице се намира във владение на вещта към момента на извършване на посочените изпълнителни действия, то може да избира между двата способа за защита-този по чл. 435, ал. 4 ГПК и този по чл. 440 ГПК. Искът по чл. 440 ГПК е уреден в закона като отрицателен установителен и за предявяването му е необходимо съществуването на правен интерес. В случаите на предявен въз основа на общата разпоредба на чл. 124, ал. 1 ГПК установителен иск, наличието на интерес винаги се преценява конкретно, въз основа на изложените в исковата молба обстоятелства. Искът по чл. 440, ал. 1 ГПК е уреден с изрична законова разпоредба, която очертава както случаите, когато той може да бъде предявен, респективно кога е налице правен интерес от него, така и кои са надлежните страни по иска-чл. 440, ал. 1 и ал. 2 ГПК. Посоченото в закона обстоятелство, което обуславя интереса за предявяване на иска по чл. 440, ал. 1 ГПК, е засягането на твърдяното от третото лице право от предприетите изпълнителни действия. Засегнатото право може да бъде както правото на собственост на третото лице върху вещта, така и притежаваното от това лице ограничено вещно право върху същата вещ или пък облигационно право, което не би могло да се противопостави на купувача по публичната продан или съществува възможност да се погаси след извършването ѝ. При това законът е очертал и активната легитимация на лицата, имащи правото да предявяват такъв иск, като е посочил, че той може да бъде предявен от всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението. Затова искът е допустим и е налице правен интерес за предявяването му, когато по започнало принудително изпълнение за парично вземане са предприети изпълнителните действия върху дадена вещ, които засягат права на третото лице и то отрича правата на длъжника върху вещта, предмет на изпълнението. Правата на

третото лице върху вещта, предмет на изпълнението, не са предмет на иска по чл. 440, ал. 1 ГПК, а само обуславят правния интерес за предявяването му. Целта е при уважаването на иска да бъде установено, че вещта не принадлежи на длъжника и по този начин да се отрече възможността да се насочи принудителното изпълнение за негово задължение върху имущество, което принадлежи на трето лице. Поради това, за да е допустим искът, освен посочените по-горе предпоставки, се изисква и принудителното изпълнение върху вещта да не е приключило. Видно от текста на чл. 440, ал. 1 ГПК, искът може да бъде предявен от всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, без да се поставя изискването третото лице да е във владение на вещта или не каквото е налице за упражняване на правото на обжалване по чл. 435, ал. 4 ГПК. Разпоредбата на чл. 440, ал. 1 ГПК не поставя изрично допълнителни изисквания за съществуване на правния интерес от иска и за активната легитимация по същия, извън посочените такива, нито пък препраща към други разпоредби, в които се съдържат такива изисквания. Тъй като предпоставките за възникването на правото на иск по чл. 440 ГПК са предвидени с изрична правна норма, то за упражняването на това право е необходимо да са налице само предвидените в тази норма предпоставки, които не могат да бъдат разширявани чрез въвеждането на допълнителни такива по пътя на тълкуването. При анализа на разпоредбата на чл. 440, ал. 1 ГПК следва извода, че правото на иск не е поставено в зависимост от това, дали ищецът се намира във владение на вещта или не. От друга страна, законът не предвижда изрично, че възможността за обжалване на действията на съдебния изпълнител по реда на чл. 435, ал. 4 ГПК изключва възможността за предявяването на иск по чл. 440 ГПК. Налице са два способа за защита на засегнатите от принудителното изпълнение права на трети лица, поради което, доколкото не е предвидена изрична поредност за упражняването им, третото лице има възможността само да определи, с оглед обема на защита, която се предоставя от всеки един от двата и последиците от нея, кой от тях да упражни, за да защити правата си. Предмет на производството по обжалването по чл. 435, ал. 4 ГПК е законосъобразността на действието на съдебния изпълнител и в него въпросът за собствеността на вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение се разглежда, доколкото е необходимо да се установи законосъобразността или не на обжалваното действие. Съдебното решение по жалбата по чл. 435, ал. 4 ГПК създава сила на пресъдено нещо само по отношение на законосъобразността или не на действията на съдебния изпълнител, но не и по отношение на материалното право на собственост. Сила на пресъдено нещо за последното ще се създаде с решението по иска по чл. 440 ГПК, тъй като предмет на този иск е именно принадлежността на това право, като се цели да се отрече, че то принадлежи на длъжника. С оглед на различния предмет на двете производства не съществува пречка, в случай че жалбата му по чл. 435, ал. 4 ГПК не бъде уважена,

третото лице да предяви иск по чл. 440, ал. 1 ГПК, за да установи, че правото на собственост не принадлежи на длъжника. След като третото лице може да предяви иск по чл. 440 ГПК, в случай на отхвърляне на жалбата му по чл. 435, ал. 3 ГПК, то с още по-голямо основание може да направи това и без да обжалва действията на съдебния изпълнител.

Искът по чл. 440, ал. 1 ГПК обаче ще е недопустим в случаите, когато жалбата на третото лице по чл. 435, ал. 4 ГПК е уважена, тъй като тогава вече няма да е налице насочено върху вещта принудително изпълнение.

От горното следва, че искът по чл. 440, ал. 1 ГПК е допустим и в случаите, когато третото лице се намира във владение на вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение, и може да упражни правото си на обжалване по чл. 435, ал. 4 ГПК, с изключение на случаите, когато това право е упражнено и жалбата е била уважена. Само по себе си наличието на друг способ за защита на правата на третото лице не може да изключи правния интерес от предявяването на иска по чл. 440, ал. 1 ГПК. Изборът на способ за защита на накърненото право е предоставен на заинтересованото лице и то го упражнява с оглед на вида на засегнатото право, обема на търсената защита, както и възможността за посочване и доказване в процеса на релевантните за спора факти. Затова и тъй като в чл. 440 ГПК липсва изрична забрана, третото лице може да предяви положителен установителен иск, с който да установи, че то, а не длъжника, е носител на засегнатото от изпълнението право. Уважаването на този иск ще има същия правен ефект, какъвто има и уважаването на иска по чл. 440 ГПК, тъй като ще бъде установено, че вещта, върху която е насочено изпълнението не принадлежи на длъжника. Когато правото, което обуславя правния интерес на третото лице да предяви иск по чл. 440 ГПК, е предмет на вече предявен от това лице положителен установителен иск, отрицателният такъв ще е недопустим. Обратното, ако третото лице вече е упражнило правото си на иск по чл. 440 ГПК, то не може впоследствие да предяви положителен установителен иск за принадлежността на спорното право. Затова третото лице, чиито права са засегнати от изпълнението, може да предяви предвидения в чл. 440 ГПК отрицателен установителен иск във всички случаи, когато са налице предвидените в хипотезата на правната норма предпоставки за това с изключение на случаите, когато спорът за принадлежността на правото е предмет на вече висящо исково производство, съответно е разрешен със сила на пресъдено нещо или защитата му успешно е реализирана чрез друг предвиден в закона способ-чл. 435, ал. 4 ГПК.

V. По отношение на петия въпрос:

По този въпрос е констатирана противоречива съдебна практика. Според едни съдебни състави е налице изпълнително действие-налагане на заповед, което се извършва с изпращане на заповедното съобщение и за него се дължи предвидената в т. 9 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ такса от 15.00 лева за

налагане на запор, без да се извършва опис, включително върху дял от търговско дружество по чл. 517, ал. 1 ГПК.

Други съдебни състави приемат, че запорът върху вземането по банкова сметка следва да се счита наложен реално едва от момента, в който постъпи обратна положителна информация от кредитната институция по реда на чл. 508 ГПК и в този смисъл действията на съдебния изпълнител по изпращане на запорни съобщения трябва да се възприемат в контекста на цялостното проучване на имущественото състояние на длъжника.

По така поставения въпрос ОСГТК на ВКС приема за правилно първото становище по отношение на характера на извършеното от съдебния изпълнител действие.

Запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя и се забранява на длъжника, под страх от наказателна отговорност, да се разпорежда с него, а на третото задължено лице-да извършва плащания на длъжника. Целта му е да запази това вземане в патримониума на длъжника, като наред с това осуети и погасяването му чрез извършено от длъжника по вземането плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя. Спрямо длъжника по изпълнението запорът се налага чрез посочването му в поканата за доброволно изпълнение или с получаване на съобщението за това, ако действието се предприема в един последващ етап от изпълнението. По отношение на третото задължено лице запорът се счита наложен от деня, в който му е връчено запорното съобщение. От този момент на третото лице се забранява да извършва плащания на длъжника и то придобива качеството на пазач по отношение на сумите. Процесуалната последица от наложения запор е възможността, при липса на доброволно изпълнение, съдебният изпълнител да възложи запорираното вземане на вискателя за събиране или вместо плащане по реда на чл. 510 ГПК. Затова запорът върху вземания на длъжника представлява изпълнително действие, което е част от предвидения в ГПК изпълнителния способ „Изпълнение върху вземания на длъжника“. За да може изпълнението по този способ да се насочи към определено вземане на длъжника, не е нужно същото да е изискуемо. Изпълнението, респективно запорът могат да бъдат насочени и върху вземания, които са условни, срочни, спорни и дори такива, изпълнението на които зависи от насрещна престация на длъжника. Вземането не съществува като факт от обективната действителност, поради което установяването му и правата върху него не може да бъде извършено чрез проверка, подобна на тази по чл. 465 ГПК за движимите вещи и по чл. 483 ГПК за недвижимите имоти. Затова при налагането на запора не се изисква предварителна проверка за това дали вземането действително съществува. Налагането на запора и последващите изпълнителни действия по отношение на вземането се предприемат само въз основа на

твърденията на вискателя, че неговият длъжник има определено вземане към трето лице. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не. В случай, че вземането не съществува, запорът не може да породи предвидените в закона последици, а оттам и не може да се реализира изпълнителния способ, от който той е част, като вземането на кредитора ще остане неудовлетворено. Тази невъзможност обаче е обективна и се дължи на несъществуване на вземането, което не е следствие от поведението на длъжника или от извършени от него действия. Съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК разноските по принудителното изпълнение са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато той не е дал повод за образуване на изпълнителното производство, тъй като е изпълнил задължението си преди това или пък, когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда. По своето естество отговорността на длъжника за разноски в изпълнителното производство е деликтна, като е ограничена до размера на извършените в производството разноски и има обективен характер, тъй като за реализирането ѝ не се изисква наличието на виновно поведение от страна на длъжника. Тази отговорност намира своето основание в това, че не изпълнявайки доброволно задължението си, длъжникът е станал причина за образуване на изпълнителното производство, а оттам и за извършените от вискателя в същото разноски. Тези разноски обаче трябва да са били във връзка с изпълнението и да са били необходими за принудителното реализиране на вземането. Затова длъжникът не отговаря за онази част от разноските, чието извършване не е било необходимо с оглед на реализиране на вземането, както и за тези, които са били извършени във връзка с изпълнителни способности, които са останали нереализирани, тъй като вискателят е бил удовлетворен чрез други способности. В последния случай нереализираните изпълнителни способности се приравняват на такива, изоставени от вискателя. Длъжникът не може да носи отговорност и за разноските, които са направени във връзка с изпълнителни способности, насочени върху имущество, което не е съществувало в патримониума му към момента на предприемане на изпълнението, когато тази липса е обективна, т. е. не е вследствие на негово действие или поведение, което е непротивопоставимо на вискателя. В този случай изпълнителният способ няма да бъде реализиран поради обективни причини, стоящи извън поведението на длъжника. При липсата на поведение на длъжника, което да е станало пречка за реализирането на

изпълнителния способ, което поведение е основание за възникването на отговорността на длъжника за разноски по изпълнението, на него не може да му бъде възложена отговорността за извършените от взискателя във връзка с нереализирания изпълнителен способ разноски, а същите следва да останат в тежест на извършилия ги, като в тази връзка са и т. 6 и т. 11 от ТР № 2/26.02.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС. Взискателят може да избегне извършването на тези разноски, ако извърши предварително проучване на имуществото на длъжника по чл. 431 ГПК и чл. 18 ЗЧСИ, като пропускът това да бъде направено не може да се вмени във вина на длъжника. С оглед на горното, изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагането на запор, дори и в случаите, в които е върнато уведомление по чл. 508 ГПК, че длъжникът не разполага със сметка в банката. От значение за определяне на вида на действието е материализираното в него изявление на съдебния изпълнител, а не дали са настъпили свързаните с това изявление правни последици. Поради това разпореждането на съдебния изпълнител за налагане на запор върху несъществуваща банкова сметка не може да се трансформира в действие по проучването на имущественото състояние на длъжника, независимо от това дали запорът е породил предвиденото в закона действие или не. Налице е изпълнително действие, за което длъжникът не носи отговорност за разноски.

Предвид на горните съображения Общото събрание на Гражданската и Търговските колегии на Върховния касационен съд

Р Е Ш И :

1) Не може да се извърши въвод във владение срещу трето лице, което е придобило владението върху имота преди завеждане на делото, по което е постановено изпълняваното решение, и ако такъв бъде извършен, това лице може да защити правата си чрез обжалването му по реда на чл. 435, ал. 5 ГПК. В случай, че третото лице пропусне срока за обжалване на извършения въвод, то може да предяви владелчески иск по чл. 75 или чл. 76 от ЗС срещу взискателя. Това лице не може да се ползва от предвидената в чл. 523, ал. 2 и чл. 524 ГПК защита.

2) На обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението.

3) Изпълнителният способ, чрез който се провежда принудителното изпълнение на определения от съда режим на лични отношения между родител и дете, е този по чл. 528, ал. 5 ГПК, като в този случай глобата по чл. 527, ал. 3 ГПК представлява санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от

страна на длъжника, а не изпълнителен способ, чрез който се реализира изпълнението.

4) Искът по чл. 440, ал. 1 ГПК е допустим и в случаите, когато третото лице се намира във владение на вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение в деня на запора, възбраната или предаването ѝ, ако се отнася за движима вещ с изключение на случаите, когато това трето лице е упражнило правото си на жалба по чл. 435, ал. 4 ГПК и жалбата е била уважена.

5) Изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на запор, но длъжникът не отговаря за разноските по извършването му и те остават за сметка на вискателя.

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГТК,
 ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
 ПРЕДСЕДАТЕЛ на Гражданска колегия:
 КРАСИМИР ВЛАХОВ

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
 ПРЕДСЕДАТЕЛ на Търговска колегия:
 ДАРИЯ ПРОДАНОВА

ПРЕДСЕДАТЕЛИ
 на ОТДЕЛЕНИЯ: БОЙКА СТОИЛОВА.....

ТОТКА КАЛЧЕВА.....

СВЕТЛА ДИМИТРОВА.....

ЧЛЕНОВЕ:

1. РОСИЦА КОВАЧЕВА.....	32. ЗОЯ АТАНАСОВА.....
2. ЖАНИН СИЛДАРЕВА.....	33. ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ.....
3. КАПКА ЮСТИНИЯНОВА.....	34. ВЕСЕЛКА МАРЕВА.....
4. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ.....	35. БОРИС ИЛИЕВ.....
5. ТАТЯНА ВЪРБАНОВА.....	36. БОНКА ЙОНКОВА.....
6. БОРИСЛАВ БЕЛАЗЕЛКОВ.....	37. ДИАНА ХИТОВА.....
7. РАДОСТИНА КАРАКОЛЕВА.....	38. БОЯН ЦОНЕВ.....
8. ВЕСКА РАЙЧЕВА.....	39. БОЯН БАЛЕВСКИ.....
9. ПЛАМЕН СТОЕВ.....	40. ИРИНА ПЕТРОВА.....
10. ЗЛАТКА РУСЕВА.....	41. МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА.....
11. ДИЯНА ЦЕНЕВА.....	42. РОСИЦА БОЖИЛОВА.....
12. МАРИЯ ИВАНОВА.....	43. ДРАГОМИР ДРАГНЕВ.....
13. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА.....	44. ВЛАДИМИР ЙОРДАНОВ.....
14. МАРИАНА КОСТОВА.....	45. КОСТАДИНКА НЕДКОВА.....
15. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА.....	46. ГЕНИКА МИХАЙЛОВА.....
16. СНЕЖАНКА НИКОЛОВА.....	47. ДИМИТЪР ДИМИТРОВ.....
17. МАРИО ПЪРВАНОВ.....	48. ЛЮБКА АНДОНОВА.....
18. ЕМИЛ МАРКОВ.....	49. ДАНИЕЛА СТОЯНОВА.....
19. КАМЕЛИЯ ЕФРЕМОВА.....	50. ПЕТЯ ХОРОЗОВА.....
20. ЕМИЛ ТОМОВ.....	51. МАЙЯ РУСЕВА.....
21. АЛБЕНА БОНЕВА.....	52. АННА БАЕВА.....
22. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА.....	53. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА.....
23. ЖИВА ДЕКОВА.....	54. НИКОЛАЙ МАРКОВ.....
24. МИМИ ФУРНАДЖИЕВА.....	55. ЕВГЕНИЙ СТАЙКОВ.....
25. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА.....	56. СВЕТЛА ЧОРБАДЖИЕВА.....
26. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА.....	57. ЕРИК ВАСИЛЕВ.....
27. ВАСИЛКА ИЛИЕВА.....	58. ГЕНОВЕВА НИКОЛАЕВА.....
28. ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА.....	59. КРИСТИЯНА ГЕНКОВСКА.....
29. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА.....	60. ВАНЯ АТАНАСОВА.....
30. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА.....	61. АЛЕКСАНДЪР ЦОНЕВ.....
31. ОЛГА КЕРЕЛСКА.....	62. ЛЮДМИЛА ЦОЛОВА.....